

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců JUDr. Dalily Marečkové a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci žalobkyně **I. B.**, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti **M. S.**, zastoupené JUDr. Ivanou Reichovou, obecnou zmocněnkyní, bytem Jarní 191, 250 82 Horoušánky, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2011, č. j. 225670/2011/KUSK, sp. zn. SZ 205915/2011/KUSK REG/Nap,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 31. 1. 2012 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zčásti pro nepřipustnost a zčásti věcně zamítnuto její odvolání proti výroku Městského úřadu Benešov, odboru výstavby a územního plánování, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 8. 2011, č. j. MUBN/53743/2011/VÝST, sp. zn. VÝST/65920/2010/BA. V rozsahu, v němž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně pro nepřipustnost, byl žalobkyní napadán výrok I. shora specifikovaného rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byla osobě zúčastněné na řízení pro účely přístavby, nástavby a stavební

úpravy (dále jen „změna stavby“) stávajícího rodinného domu č. p. xx, na pozemcích st. parc. č. xx a parc. č. xx v k. ú. Pyšely (dále jen „pozemek osoby zúčastněné“) povolena výjimka z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj, č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění novely č. 20/2011 Sb. (dále jen „vyhláška č. 501/2006“) spočívající v tom, že stavba může být umístěna blíže jak 2 metry od společné hranice s pozemkem parc. č. xx v k. ú. Pyšely (dále jen „sousední pozemek“), který je ve vlastnictví I. R.. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle ustanovení § 27 správního řádu nemá žalobkyně postavení účastníka řízení o povolení výjimky schvalované dle § 25 vyhlášky č. 501/2006, a proto její odvolání proti výroku I. věcně nepřezkoumával a postupem dle § 92 odst. 1 správního řádu jej jako nepřípustné zamítl. Ve zbývajících částech žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný meritorně zamítl odvolání žalobkyně proti výrokům II. a III. rozhodnutí stavebního úřadu, kterými bylo v rámci společného územního a stavebního řízení dle ustanovení § 78 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění novely č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a ustanovení § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění novely č. 167/2012 Sb. (dále jen „správní řád“) osobě zúčastněné na řízení schváleno umístění výše specifikované stavby na jejich pozemcích a současně povoleno provedení stavby. Jak vyplývá z odůvodnění, žalovaný shledal, že žalobkyní uváděné důvody odvolání proti výrokům II. a III. vycházejí z jejího mylného tvrzení, že k povolení výjimky došlo v rozporu s právními předpisy, což odmítl s odkazem na ustanovení § 26 vyhlášky č. 501/2006 provádějící ustanovení 169 odst. 3 stavebního zákona. Tato úprava sice vzdálenost mezi stavbou rodinného domu a rekreační chaty (což bylo předmětem povolované výjimky) neřeší, dle žalovaného však v daném případě nemůže dojít k zahuštění zástavby, neboť rozhodnutí stavebního úřadu neumisťuje další stavbu, ale řeší přístavbu, nástavbu a stavební úpravy stavby stávající, kdy navíc dle projektové dokumentace činí zastavěnost pozemku 14,43 %, přičemž regulativ platného územního plánu povoluje pro danou plochu zastavěnost pozemku rodinným domem až 20%.

Žalobkyně ve své žalobě nejprve zrekapitulovala průběh řízení před žalovaným i stavebním úřadem a shrnula právní závěry jejich rozhodnutí, s nimiž se neztotožnila. Především nesouhlasila s tím, že v řízení o výjimce dle § 25 vyhlášky č. 501/2006 nebyla přibrána jako účastník řízení, protože takový závěr odporuje principu účastnictví stanoveného v ustanovení § 27 správního řádu, který je nutno s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83 vykládat tak, že je-li účastnictví určité osoby odvozeno od možnosti dotčení jejích práv, pak v mezích tohoto možného dotčení práv jí přísluší výkon účastnických práv a ochrana jejích hmotných práv. Žalobkyně proto usoudila, že jí žalovaný a stavební úřad svým postupem odejmul možnost uplatnit její práva na ochranu oprávněných zájmů a jejich hmotných práv, ačkoliv je v podstatě tzv. mezujícím sousedem. Dále se ohradila k argumentaci žalovaného k přezkumu výroků II. a III. rozhodnutí stavebního úřadu, který se dle jejího názoru omezil pouze na tvrzení, že výjimka byla povolena v souladu s předpisy a že délka odstupu stavby rodinného domu od stavby pro rodinnou rekreaci vyhláška č. 501/2006 neřeší, s čímž ovšem nelze souhlasit, a to jednak pro důvody uvedené v jejím odvolání ze dne 2. 9. 2011, a dále proto, že stavební úřad je vždy v podobných případech povinen zkoumat všechny podmínky v místě, a to jednak pro povolovanou stavbu a dále i z hlediska jejího případného dopadu nebo zásahu stavby do práv

vlastníků sousedních staveb, a to bez ohledu na schválený způsob jejich využití. Takový postup je podle názoru žalobkyně nezbytný zejména v případě, kdy dochází k rozšíření stávající zastavěné plochy existujících staveb, na čemž nemůže nic změnit ani argumentace žalovaného procentním limitem důležitým pro umístění první stavby na dosud nezastavěném pozemku. Žalobkyně rovněž namítá, že se žalovaný ani nezabýval postupem stavebního úřadu, který v jednom rozhodnutí rozhodl o povolení výjimky současně s rozhodnutím o umístění a povolení shora vymezené stavby, ačkoliv na to žalobkyně ve svém odvolání výslovně upozornila. V závěru své žaloby uvedla, že v odvolání upozornila na nesprávnou aplikaci ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž tento stav byl napraven až opravným rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 17. 1. 2012, č. j. MUBN/3177/2012/VÝST, sp. zn.: VÝST/65920/2010/BA, tedy až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 17. 5. 2012 odmítl, že by jeho rozhodnutím byla žalobkyně zkrácena na svých právech. Setrval na závěru, že účastníky řízení o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 2 č. 501/2006 byly pouze osoba zúčastněná na řízení a I. R., která vlastní sousední pozemek a je podle § 27 odst. 2 správního řádu povolenou výjimkou přímo dotčena. Výjimka se totiž netýká odstupu stavby od společné hranice s pozemkem parc. č. xx v k. ú. Pyšely ve vlastnictví žalobkyně (dále jen „pozemek žalobkyně“), která tak nemohla být povolením předmětné výjimky dotčena, a proto neměla postavení účastníka řízení o této výjimce. Dále žalovaný sdělil, že ve výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu došlo k písařské chybě spočívající v tom, že namísto správného „odst. 2“ byl chybně uveden „odst. 5“, kterou stavební úřad odstranil opravným rozhodnutím. Rovněž zdůraznil, že odvolání žalobkyně do výroků II. a III. rozhodnutí stavebního úřadu vyhodnotil jako přípustné a na svém odůvodnění k těmto výroků trvá. K otázce nadměrného zahuštění zástavby žalovaný v zásadě zopakoval část svého odůvodnění argumentující poměrem zastavěností pozemku v rozsahu 14,43 % vůči regulativem povolené maximální zastavitelnosti pozemků v dané ploše v rozsahu 20%, čímž vyloučil možnost zahuštění zástavby. V závěru svého vyjádření vyslovil názor, že žaloba byla podána po lhůtě stanovené § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť napadené rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením dne 4. 1. 2012, a žaloba byla podána až 17. 4. 2012.

Ke shora uvedenému vyjádření žalovaného připojila žalobkyně dne 18. 9. 2014 repliku, v níž zopakovala, že nelze souhlasit se závěrem žalovaného v otázce jejího nedotčení povolovanou výjimkou, přičemž v převážné míře zopakovala důvody uvedené již v žalobě, tj. pohled konstantní judikatury na problematiku účastenství v řízeních v případech tzv. mezujících vlastníků. V souvislosti s tím zmínila, že předmětná stavba se bude zvětšovat svoji zastavěnou plochu i směrem k parcele ve vlastnictví žalobkyně. Zdůraznila, že vůči postupu stavebního úřadu uplatnila své námitky a odkázala na jejich obsah. V souvislosti s tím uvedla, že provedenou stavbou dochází ke změně podmínek v místě, kdy zejména výškové parametry stavby s umístěnými okny narušují a budou narušovat užívání nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně a to v míře, kterou lze označit jako narušení soukromí. Navíc zůstává zcela nejasné, k jakému účelu bude stavba užívána a jakým způsobem její užívání naruší práva žalobkyně užívat svoji nemovitost způsobem odpovídajícím charakteru stavby a prostředí, v němž je umístěna. V této souvislosti žalobkyně opět odkázala na obsah své žaloby

a obsah námitek v řízení před stavebním úřadem. Dle jejího přesvědčení žalovaný v rámci odvolacího řízení nepostupoval náležitým způsobem stanoveným správním řádem, čímž došlo ke zkrácení práv žalobkyně. Odmítla domněnku žalovaného o opožděnosti její žaloby a setrvala na jejím obsahu.

Na repliku žalobkyně reagoval žalovaný dodatečným sdělením ze dne 26. 9. 2014. Měl za to, že žalobkyně ve své replice neosvědčila důvody, kvůli kterým se měla stát účastníkem řízení o udělení výjimky; tzn., v jakém směru jsou způsobilé výškové parametry stavby s osazenými okny narušovat vlastnická práva k jejímu pozemku či stavbě, která leží na odvrácené straně než přístavba, nástavba a stavební úpravy stavby, k níž byla výjimka řešena. Rovněž usoudil, že žalobkyně nijak neupřesnila svou námitku ohledně narušení soukromí. Povolením výjimky se dává pouze souhlas k tomu, aby nemusely být dodrženy zákonem předepsané odstupy stavby od sousedního pozemku či sousední stavby, právní účinky jsou tedy zcela jiné než např. při umístění či povolení stavebního záměru. Směrem k pozemku žalobkyně se však stavba nepřiblížila v tom smyslu, že by o tom muselo být rozhodováno cestou § 169 odst. 1 a 3 stavebního zákona. Obavy žalobkyně ohledně účelu, za kterým bude stavba v budoucnu užívána, žalovaný odmítl s tím, že případné užívání k jinému než povolenému účelu je možno řešit v souladu s jinými ustanoveními stavebního zákona.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření ze dne 30. 9. 2014 uvedla, že dle jejího názoru správní orgány postupovaly v souladu s právními předpisy a jejich rozhodnutí považuje za zákonná a správná. Přiklonila se k jejich závěru, že žalobkyně nebyla účastníkem řízení o výjimce, neboť účastníkem jsou dle ustanovení § 27 správního řádu kromě žadatele další osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech, avšak v daném případě se výjimka týká umístění přístavby blíže jak 2 metry od společné hranice se sousedním pozemkem ve vlastnictví I. R., která jediná je přímo dotčenou osobou. Naopak u žalobkyně tato přímá dotčenost abscentuje, a tudíž nemohla být zkrácena ve svých právech. V souvislosti s tím osoba zúčastněná citovala závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu 26. 5. 2010, č. j. 8 As 58/2009-73, podle něhož je rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu rozhodnutím předběžné povahy vyloučeném z přezkumu ve správním soudnictví. Řízení o výjimce sice může být spojeno s územním, stavebním nebo jiným řízením, avšak výsledné rozhodnutí se dělí na jednotlivé výroky a má rozdílný okruh účastníků, a proto i okruh osob, které mají právo podat odvolání, odpovídá okruhu účastníků toho kterého řízení. Účastníkem řízení tak byla kromě osoby zúčastněné na řízení pouze paní I. R., která s udělením výjimky souhlasila. Osoba zúčastněná na řízení se rovněž neztotožnila s námitkou žalobkyně týkající se narušení pohody bydlení, což je pojem v právních předpisech nedefinovaný, ale v praxi se za něj považuje souhrn činitelů a vlivů posuzovaných jednotlivě i ve vzájemných souvislostech přispívajících k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, což je dáno zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, přičemž v projednávané věci se lze domnívat, že přístavbou a stavebními úpravami nedojde ke zhoršení těchto složek nepřiměřeně okolním poměrům. V souvislosti s tím osoba zúčastněná na řízení cituje výklad rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, podle kterého nelze požadavky na pohodu bydlení absolutizovat a povinností vlastníků okolních staveb je určitou míru zatížení snášet, je-li to přiměřené poměrům. Osoba zúčastněná na řízení se proto ztotožnila se názorem žalovaného,

že vzhledem k poměru míry zastavěnosti pozemku a podmínkám platného regulativu územního plánu nemůže dojít k zahuštění zástavby. Zdůraznila, že žalobkyně již ve svém odvolání uváděla důvody směřující pouze proti rozhodnutí o výjimce a nikoliv proti rozhodnutí o umístění stavby či stavebnímu povolení, kde byla řádným účastníkem, což dokládá, že od počátků nesouhlasila se stavbou jako takovou, a navzdory vstřícnému přístupu osoby zúčastněné na řízení se snažila jakýmkoliv způsobem protahovat řízení uplatňováním dalších námitek a nesmyslných požadavků. V závěru svého vyjádření osoba zúčastněná zmínila, že s ohledem na právní moc rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeného rozhodnutím žalovaného již v dobré víře přikročila k realizaci předmětného povolení. V současnosti je změna stavby téměř dokončena a do její realizace vynaložila nemalé finanční prostředky, a proto by jí jakýkoliv zásah do současného stavu mohl způsobit nemalou újmu. S ohledem na výše uvedené skutečnosti navrhuje soudu zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 9. 2000, č. j. Výst. 996/2/2000/Ko, byla osobě zúčastněné povolena změna v užívání stavby rekreační chaty č. event. xx na rodinný dům. Dne 18. 10. 2010 podala osoba zúčastněná žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení za účelem změny stavby tohoto rodinného domu. Stavební úřad usnesením ze dne 4. 11. 2000, č. j. MUBN/69863/2010/VÝST rozhodl dle § 78 odst. 1 stavebního zákona o spojení územního a stavebního řízení.

Podáním ze dne 29. 11. 2010 vznesla žalobkyně do společného územního a stavebního řízení námitky proti umístění, provádění a proti projektové dokumentaci předmětného stavebního záměru. Jednou z námitek bylo též upozornění, že dle ustanovení § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 nesmí být vzdálenost mezi rekreačními stavbami menší než 10 metrů, což vzdáleností stavby osoby zúčastněné na řízení od chaty žalobkyně není splněno, a navzdory změně stavby osoby zúčastněné z rekreační chaty na rodinný dům požaduje tuto vzdálenost respektovat.

Dne 18. 8. 2011 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MIUBN/53743/2011/VÝST, sp. zn. VÝST/65920/2010/BA, jehož výrokem I. povolil výjimku z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 spočívající v tom, že stavba vzniklá změnou stávající stavby může být umístěna blíže jak 2 metry se sousedním pozemkem ve vlastnictví I. R.. Výrokem II. svého rozhodnutí pak stavební úřad schválil umístění změněné stavby (§ 79 stavebního zákona) na pozemcích osoby zúčastněné s tím, že podmínka pro umístění stavby stanovovala vzdálenost mezi stavbou a hranicí sousedního pozemku v délce 1,40 metrů, což je výsledné promítnutí výjimky povolené výrokem I. tohoto rozhodnutí. A konečně výrokem III. předmětného rozhodnutí stavební úřad povolil provedení této stavby (§ 115 stavebního zákona) a stanovil podmínky pro provedení a užívání stavby. Dalšími (číselně neoznačenými) výroky stavební úřad rozhodl o námitkách účastníků řízení, přičemž námitku žalobkyně týkající se vzájemného odstupu staveb vznesenou v rámci podání ze dne 29. 11. 2010 (viz výše) zamítl. V odůvodnění vztahujícímu se k zamítnutí této námitky stavební úřad po shrnutí obecných podmínek pro vzájemné odstupy staveb vyplývající z vyhlášky č. 501/2006 uvedl: „*Vyhláška č. 501/2006 o obecných požadavcích na využívání území řeší v § 25 odst. 2 pouze vzdálenost rodinných domů od společných hranic pozemků a to min. 2 m. Tato vzdálenost je dle*

předložené projektové dokumentace směrem k předmětnému pozemku parc. č. xx v katastrálním území Pyšely splněna (v tomto případě 3,40 m). Vzájemné odstupy rodinných domů od staveb pro rodinnou rekreaci však tato vyhláška neřeší. Umístění přístavby rodinného domu bylo zvoleno k severovýchodní hranici pozemku z důvodu, že od stávajícího rodinného domu k této hranici je volný prostor šířky 7,80 m. Pro rozšíření domu k jihozápadní hranici je prostor pouze v šíři 1,40 m. Stavba se nachází na okraji zastavěného území obce, kde je poměr Staveb pro rodinnou rekreaci a rodinných domů vyrovnán. Pozemek je svažitý od severozápadní hranice k jihovýchodní hranici. Obec (město Pyšely) jako orgán územního plánování si stanovila územním plánem Pyšely schváleným dne 22. 7. 2002, že bude tato lokalita, která navazuje na stávající výstavbu rodinných domů, určena k venkovskému bydlení- Odvolatelé měli možnost své námitky a připomínky vznést při projednávání územního plánu obce Pyšely a jeho změn...“ (viz str. 5-6 rozhodnutí stavebního úřadu).

V odvolání ze dne 31. 8. 2011 podaném proti rozhodnutí stavebního úřadu žalobkyně uvedla, že toto rozhodnutí je v rozporu s platnými předpisy a faktickým stavem v místě samém. Nejprve popsala svůj nesouhlas s obsahem výroku I. a přitom citovala znění ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006, které uvádí, že „vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m“. V daném případě jde o stavbu přístavby, nástavby a stavebních úprav stávajícího rodinného domu, nikoliv o stavbu garáže či dalších staveb souvisejících či podmiňujících bydlení, a proto žalobkyně považovala aplikaci citovaného ustanovení za nesprávnou a nepřipustnou. Stavební úřad měl tedy vycházet z díkce ustanovení § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 a nikoliv z díkce odstavce 5 tohoto ustanovení. Žalobkyně rovněž usoudila, že stavební úřad měl při posouzení vzájemných odstupů staveb vyjít z územně plánovací dokumentace města Pyšely, podle níž se jedná o lokalitu určenou k venkovskému bydlení a nově navozeným stavem tak dochází k zahuštění zástavby při současném zvětšení zastavěné plochy a následně k zásadnímu narušení pohody bydlení, které nepochybně povede k narušení sousedských vztahů. Podle jejího přesvědčení stavební úřad náležitým způsobem neposoudil oprávněnost povolení takové výjimky s ohledem na stav v místě. Limit stanovený ustanovením § 25 odst. vyhlášky č. 501/2006 Sb. je závazný a nelze jej překročit. Ve vztahu k odvolání proti výroku II. žalobkyně odkázala na shora uvedenou argumentaci s tím, že tato část výroku je v přímém rozporu jednak s dikcí ustanovení § 25 citované vyhlášky a dále i s ustanovením § 169 stavebního zákona, protože zde nejsou ani uvedeny důvody, které by opodstatňovaly takové rozhodnutí. Jelikož výrok III. je podmíněn rozhodnutím o povolení výjimky, která byla dle žalobkyně povolena protiprávně, stává se bezpředmětným, protože jej nelze samostatně vydat bez splnění podmínek pro umístění stavby. Žalobkyně rovněž namítla, že stavební úřad ve svém rozhodnutí neřešil otázku procentuální zastavěnosti pozemku ve vztahu k platnému územnímu plánu, jeho požadovanou výměru a plochu zeleně, která musí být zachována.

O odvolání žalobkyně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím specifikovaným v úvodu tohoto rozsudku.

Dle ustanovení § 72 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Z doručky založené ve spise vyplývá, že žalobkyni bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 4. 1. 2012, přičemž již dne 6. 2. 2012 byla její žaloba zaevidovaná v databázi zdejší soudu. K podání žaloby tedy nedošlo až dne 17. 4. 2012, jak se mylně domníval žalovaný. Soud proto shledal, že žaloba je včasná, a proto mohl přistoupit k jejímu věcnému projednání.

Dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobkyně, ač řádně obeslána, se k otázce souhlasu s rozhodnutím bez nařízení jednání ve stanovené lhůtě nevyjádřila, proto lze mít za to, že svůj souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání udělila (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný sice ve svém vyjádření k žalobě nařízení jednání požadoval, avšak ve svém dodatečném sdělení ze dne 26. 9. 2014 výslovně prohlásil, že na nařízení jednání netrvá. Soud proto přistoupil k rozhodování věci samé bez nařízení jednání.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Obecnými požadavky na výstavbu se rozumí především obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy [§ 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona]. Zákon současně předvídá, že tam, kde to příslušný právní předpis výslovně umožňuje, lze z povinnosti respektovat obecné požadavky na výstavbu udělit určité osobě výjimku (§ 169 odst. 2 stavebního zákona). Vyhláška č. 501/2006, což je právní předpis upravující obecné požadavky na využívání území mj. též při umístování staveb a rozhodování o změně stavby, ve svém ustanovení § 25 odst. 2 až 7 závazně stanoví délky vzájemných odstupů určitých typů staveb. Ustanovení § 26 této vyhlášky výslovně připouští, že ze závazných pravidel pro délku odstupů mezi stavbami plynoucích z § 25 odst. 2 až 7 lze udělit výjimku.

Jak vyplývá z obsahu žaloby, žalobkyně spatřuje zásadní pochybení právě vtom, že stavební úřad povolil výjimku, aby mezi plánovanou přístavbou osoby zúčastněné a hranicí sousedního pozemku byl vzájemný odstup méně než 2 metry. Od neoprávněnosti této výjimky pak odvozuje i neoprávněnost stavby jako celku, resp. celého stavebního záměru osoby zúčastněné na řízení. Žalovanému pak žalobkyně vytýká, že odmítl přezkoumat její odvolací námitky proti povolení této výjimky, neboť ji nepovažoval za účastníka prvoinstančního řízení o této výjimce.

Rozhodnutí o povolení výjimky je svou povahou pouze jakýmsi „podkladovým“ rozhodnutím, které zpravidla nezakládá práva a povinnosti osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. To znamená, že nikoliv výjimka sama o sobě, ale až výsledek „hlavního řízení“ (zde tedy společného územního stavebního řízení), pro jehož účely bylo o výjimku žádáno, může

vést k reálnému zkrácení práv účastníků řízení (srov. též závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, publ. 2908/2013 Sb. NSS., dostupné na www.nssoud.cz). V tomto ohledu tak musí zdejší soud dát za pravdu názoru osoby zúčastněné, že řízení o výjimce sice může být spojeno s územním, stavebním nebo jiným řízením, avšak výsledné rozhodnutí obsahuje různé výroky a má rozdílný okruh účastníků. Okruh účastníků řízení o výjimce je tedy zcela nezávislý na okruhu účastníků navazujícího řízení a určuje se na základě obecného pravidla dle § 27 správního řádu, nikoliv dle zvláštních ustanovení obsahující výčet účastníků navazujících řízení (srov. např. § 85 a § 109 stavebního zákona).

S ohledem na shora specifikovaný charakter výjimky (vyplývající mj. z výše citovaného rozsudku rozšířeného senátu NSS) má Krajský soud v Praze za to, že předmětná výjimka udělená osobě zúčastněné není sama o sobě způsobilá zasáhnout do práv a povinností žalobkyně. Tento závěr ostatně podporuje i skutečnost, že povolená výjimka spočívá ve zmenšení odstupové vzdálenosti vůči sousednímu pozemku na straně jihozápadní, jehož vlastníci je I. R., a nikoliv žalobkyně, jejíž pozemek se nachází na opačné straně severovýchodní. Proto pokud by už z předmětné výjimky mělo (i navzdory její povaze coby pouhého podkladu pro navazující rozhodnutí ve věci) vyplývat nějaké dotčení práv, tak by bylo reálně myslitelné pouze ve vztahu mezi osobou zúčastněnou na řízení a I. R. coby vlastníci pozemku, vůči němuž se výjimkou povolené zmenšení odstupové vzdálenosti vztahuje. Z tohoto důvodu je zřejmé, že v řízení o udělení posuzované výjimky žalobkyně neměla postavení dotčeného účastníka řízení (§ 27 odst. 2 správního řádu), tudíž nebyla osobou oprávněnou podat proti rozhodnutí odvolání (§ 81 odst. 1 správního řádu). Žalovaný proto postupoval správně, když odvolání žalobkyně proti výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu zamítl pro nepřipustnost (§ 92 odst. 2 správního řádu).

Je přitom logické, že tvoří-li řízení o výjimce podklad pro rozhodnutí v navazujícím řízení (např. územním či stavebním), budou mít navzájem zpravidla velmi těsnou souvislost v předmětu. Správnímu orgánu tedy nic nebrání v tom, aby o výjimce i navazující věci vedl společné řízení ve smyslu § 140 správního řádu. Z tohoto důvodu nelze přisvědčit žalobní námitce, že se žalovaný nezabýval postupem stavebního úřadu, který v jednom rozhodnutí rozhodl o povolení výjimky a současně rozhodl o umístění a povolení stavby.

Pokud jde o žalobkyni citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007-83, tak tím bylo judikováno, že vyjádření a námitky účastníka uplatněné v rámci územního řízení mu přísluší pouze ve vztahu k jeho dotčeným hmotným právům, a nikoliv ve vztahu k právu jiných účastníků řízení. Závěry tohoto judikátu tedy na nyní posuzovanou věc zjevně nepřiléhají, ani jinak nepodporují názor žalobkyně, že by měla být udělením výjimky dotčena na svých právech.

Pokud jde o další námitky, soud poznamenává, že s ohledem na shora uvedené se k žalobě žalobkyně nemůže věcně zabývat hodnocením otázky, zda správní orgány správně aplikovaly ustanovení § 25 vyhlášky č. 501/2006 a zda bylo přípustné povolit výjimku v situacích, které zmiňovaná vyhláška nezná, či pro vzdálenost mezi stavbami, které v této vyhlášce nejsou uvedeny. Stejně tak nebude zkoumat, zda je povolení výjimky v souladu s územním plánem a zda je samo o sobě vůbec způsobilé narušit pohodu bydlení.

Tyto žalobní body, jež soudu vymezují rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), totiž neobsahují jiná tvrzení, než právě nesouhlas s povolením výjimky odstupových vzdáleností mezi stavbami. Ačkoliv žalobkyně ve své žalobě výslovně brojila i ve vztahu k části rozhodnutí žalovaného potvrzující výroky II. a III. stavebního úřadu, tak její argumentace vždy vycházela z neoprávněnosti udělené výjimky. Žádné jiné relevantní skutečnosti ve své žalobě neuvedla. Až teprve ve své replice ze dne 18. 9. 2014 uvedla, že „...se stavba bude zvětšovat svoji zastavěnou plochu i směrem k parcele ve vlastnictví žalobkyně...“ a také že „...provedenou stavbou dochází ke změně podmínek v místě, kdy zejména výškové parametry stavby s umístěnými okny narušují a budou narušovat užívání nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně a to v míře, kterou lze označit jako narušení soukromí...“. To je sice argumentace, která se již nevztahuje pouze k výjimce z odstupové vzdálenosti a která věcně rozšiřuje žalobu o další bod, nicméně nelze přehlédnout, že tato argumentace byla vznesena až po lhůtě pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), a soud k ní proto v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí nemůže přihlížet (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Závěrem lze tedy shrnout, že žalobkyně ve své žalobě brojila výhradně proti povolení výjimky pro vzájemný odstup staveb dle § 25 vyhlášky č. 501/2006, avšak povolením této výjimky nedošlo k dotčení jejích práv, a proto se soud žalobními námitkami směřujícími proti této výjimce věcně nezabýval. Ve vztahu k jiným částem napadeného rozhodnutí, tj. k částem potvrzujícím výrok o umístění stavby a výrok o stavebním povolení, žalobkyně neuvedla žádné relevantní žalobní body, jež by odůvodňovaly jeho nezákonnost. Soud proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud jednak podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovaný náhradu účelně vynaložených nákladů neuplatnil. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Dále podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá osoba zúčastněná na řízení, neboť jí soud v průběhu řízení neuložil žádnou povinnost.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. listopadu 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 10. 11. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost : A. Lébllová